

Podwójne niepowodzenie monetarnej strefy euro

21 grudnia 2011

W Europie trudno jest przeprowadzić polityczną integrację wszystkich członków strefy euro zwłaszcza, że powodzenie ekonomiczne strefy euro czyni z tej waluty kandydata na światową walutę rezerwową, która konkuruwałaby z dolarem. Ten stan rzeczy mobilizuje finansjerę USA w obronie pozycji dolara, ponieważ jest przekonanie, że USA byłoby takim samym zadłużonym bankrutem, jakim jest np. Grecja, na wypadek, gdyby dolar przestał być światową walutą rezerwową.

Przy jednoczesnym przeciążaniu budżetów państw członkowskich wydatkami na bardzo szeroko pojętą opiekę społeczną i powszechną służbę zdrowia, finansiści w USA, głównie Żydzi, posługują się tak zwanymi „pochodnymi pieniądza” jako taktyki mającej na celu manipulowanie oficjalnym stanem zadłużenia państw członkowskich strefy euro w celu osłabiania pozycji euro jako konkurenta dolara na pozycję waluty rezerwowej.

Trzeba pamiętać, że „pochodne pieniądza” są wymienne na prawdziwą walutę, a jednocześnie są używane w transakcjach wielokrotnie większych niż wartość gospodarki światowej. Wielu uważa że powinien być zakaz prawny jakichkolwiek transakcji za pomocą fikcji jaką są „pochodne pieniądza”, które są, nawet dla wielu bankierów, nie zrozumiałe.

Ostatnie spotkanie u szczytu w Brukseli zawiodło. Nie doszło do zacieśnienia integracji politycznej państw członkowskich strefy euro proponowanej przez kanclerza Niemiec, Frau Merkel i kilku innych przywódców politycznych. Spotkanie to nie udało się również z tego powodu, że nie ustalono wartości bonów suwerennych strefy euro, które to ustalenie wymaga unii monetarnej i integracji politycznej opartej o wprowadzenie nowych poprawek w konstytucji każdego z państw członkowskich

strefy euro. Poprawka ta wymaga automatycznej reakcji na wypadek deficytu w wysokości 0,5% PKB oraz wprowadza kary w chwili, kiedy deficyt przekracza 3% PKB. Raz zostanie wprowadzona zmiana w konstytucjach wszystkich państw członkowskich wówczas zmiana ta byłaby w ramach jurysdykcji Europejskiego Sądu Sprawiedliwości.

Opór Wielkiej Brytanii spowodował, że nowe ustalenia dotyczą tylko 17 członków strefy euro nie są częścią podstawowego i oficjalnego Traktatu Unii Europejskiej i z tego powodu nie mogą być wprowadzane przez instytucje Unii Europejskiej, tak jak to proponują Frau Merkel, Nicolas Sarkozy i Herman van Rompuy, prezydent UE. Reklama

Stan zadłużenie Grecji wynosi blisko 10% PKB co wskazuje na to, że Grecja prawdopodobnie opuści strefę euro i wróci do drachmy jako swojej waluty. Prezes Centralnego Banku Europejskiego Mario Draghi poprawnie nie zgadza się z propozycją Francji żeby Centralny Bank Europejski (CBE) kupował nieograniczone ilości włoskich i hiszpańskich bonów, w celu utrzymania ich niskiego kursu co z kolei zachęcałoby polityków tych państw do przyzwalania na wysokie deficyty i dalej osłabiałoby zaufanie do CBE oraz euro. Mogło by to spowodować kryzys podobny do kryzysu z 2008 roku kiedy kontrakty na nie-ściągalne długi hipoteczne były sprzedawane bankom jako równe pełnowartościowe jak bony skarbu USA.

Międzynarodowy Fundusz Monetarny (International Monetary Fund, IMF) obecnie sprawdza sytuację monetarną Włoch i prawdopodobnie gotów jest udzielić kredytu Włochom bez wymagania ostrych ograniczeń włoskiej polityki monetarnej. W przeciwnym razie Włochy musiały by dalej ograniczać wydatki i podnieść podatki w celu usunięcia deficytu. Włochy musiałyby spłacać należności za pomocą nowych bonów, raczej niż gotówką. Taka polityka ograniczyłaby wysokość przyszłych deficytów skarbu Włoch i poprawiłaby pozycję Włoch na rynku monetarnym.

Według Martina Feldsteina, profesora Uniwersytetu Harvard i

byłego prezesa Rady Doradców Ekonomicznych prezydenta Reagana, kanclerz Merkel i prezydent Sarkozy powinni uznać, że obecnie strefa monetarna euro wymaga reform monetarnych w każdym państwie członkowskim, a nie bardziej rygorystycznego nacisku w celu uzyskania integracji politycznej i wzmocnienia warunków przynależności do unii monetarnej. Kanclerz Merkel i prezydent Sarkozy spowodowali swoimi żądaniami podwójne niepowodzenie monetarnej strefy euro.

Autor: Iwo Cyprian Pogonowski

Źródło: [Niezależny Serwis Informacyjny](#)